

Przedpłata
wraz
z przesłanką
pocztową
wynosi
5 zł. n. w.
rocznie.

ZWIĄZEK.

REDAKCJA
i
Administracja
we Lwowie
przy placu
Maryackim
l. 9.

Pismo dwutygodniowe.

Organ Związku stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych.

Wychodzi 8. i 22. każdego miesiąca w objętości arkusza.

Nr. 10.

Dnia 22. Maja 1880.

VII. rocznik.

Treść: Stowarzyszenia spółdzielcze w Królestwie Polskiem. — Ustawa podatkowa dla stowarzyszeń w Izbie Panów. — Rachunki stowarzyszeń zaliczkowych za miesiąc kwiecień 1880. — Ruch stowarzyszeń: Z Towarzystwa zaliczk. rolnego w Przemyslu. Nowe stowarzyszenia. Bank zaliczkowy w Stanisławowie. — Bilanse stowarzyszeń zarobkowych za r. 1879.: Brzeżany. Miejskie Tow. zal. — Ogłoszenie.

Stowarzyszenia spółdzielcze w Królestwie Polskiem.

I. Kasa Pożyczkowa Przemysłowców Warszawskich.

(H. J) W piśmie naszym w miarę możliwości sturaliśmy się zawsze zaznajamiać czytelników naszych ze stanem i rozwojem stowarzyszeń pokrewnych w Królestwie Polskiem, które chociaż różnią się bardzo swemi ustawami i organizacją od naszych towarzystw, dążą jednak do tego samego celu: własnej pomocy! — Najbardziej zbliżone do naszych towarzystw jest niezawodnie Stowarzyszenie „Kasa pożyczkowa przemysłowców warszawskich“, zawiązane bowiem zostało na wzór stowarzyszeń zaliczkowych Szulzego-Delitzsch, chociaż od nich różni się w wielu zasadniczych punktach. Stowarzyszenie to w ubiegłym roku skończyło swoją dziesięcioletnią działalność, a rezultat tej działalności okazuje się w nader świetnym rozwoju, jakim nawet piérwszorządne stowarzyszenia niemieckie poszczycić się nie mogą. Jakkolwiek corocznie podawaliśmy sprawozdania z czynności téjże „Kasy pożyczkowej“, — sądzymy jednak, że dobrze przysłużymy się naszym czytelnikom, podając historią jój powstania i stopniowego rozwoju i ogólne zasady, na których jest

opartą, — a to według sprawozdania Józefa Kirszrota, członka zarządu (reprezentanta) téjże Kasy pożyczkowej.

Kasa pożyczkowa przemysłowców warszawskich założoną została w początkach roku 1870. przez dziesięciu przemysłowców warszawskich (nazwiska tychże p. „Związek“ Nr. 16. z r. 1876.). Ci uzyskawszy nie małym trudem zatwierdzenie projektowanej ustawy (statutu), rozesłali około 1000 odezw do przemysłowców, rzemieślników i kupców warszawskich, zapraszając ich do przyjęcia udziału w nowej instytucji. Zaproszenie to przyjęto z niedowierzaniem, przychylną odpowiedź udzieliło zaledwie 180 osób i to bynajmniej nie z tych sfer, dla których stowarzyszenie założono, lecz z grona inteligencji i większego przemysłu, którzy nie przystąpili z zamiarem korzystania z kredytu instytucji, ale dla przykładu i zachęty innych do uczestnictwa (analogiczna historia naszych towarzystw). Czynności kasy rozpoczęto w dniu 1. lutego 1870. r. w prywatnym pomieszkaniu głównego jój inicjatora, p Aleksandra Tamera, garbarza, przy kapitale zakładowym 4.156 rubli. Z końcem roku 1879. liczyło to stowarzyszenie 5.411 uczestników z wpłaconemi udziałami 269.413 rubli.

Stopniowy rozwój Kasy pożyczkowej warszawskiej uwidoczni najlepiej następujące tabelaryczne zestawienie

		Z k o ń c e m r o k u									
		1870	1871	1872	1873	1874	1875	1876	1877	1878	1879
		r u b l i s r e b r e m *)									
a)	Liczba członków	408	1 046	2.093	3.149	3.956	4.859	5.310	5.456	5.459	5.411
b)	Suma udziałów członków . . .	14 661	32.571	89.527	142.712	180.737	210 081	247 809	263 831	270.112	269.413
c)	Suma kapitału obcego	8.035	48.871	133.307	267.766	395.680	623.078	666.649	719.256	813.713	885.441
d)	Udzielono pożyczek w ciągu roku	61 335	284.929	774.506	1,797.578	2,417.726	3,034.200	3,674.112	3,298.413	2,667.628	2,526 234
e)	Kapitał rezerwowy	711	3.132	7.300	14.821	22.467	33.216	38.457	45.500	46.837	75.079
f)	Dywidenda od udziałów	10% 981	12% 2.535	12% 7.191	12% 10.011	10% 13.078	10% 14.706	10% 18.148	9% 18 562	9% 20.795	9% 21.602
g)	Koszta administracji	415	1.772	3.876	6.515	11.235	12 757	16.769	16.052	19.266	22.612

*) Kop. opuszczamy.

Rozpatrując powyższe cyfry, możemy zarazem poznać i organizacją Kasy pożyczkowej, sposób bowiem powstania tychże objaśni o zasadach stowarzyszenia. Dla łatwiejszego poglądu przejdziemy wszystkie tytuły w tym porządku, jak w powyższej tabeli następują, a więc:

ad a). Ustawa powiada, że członkiem stowarzyszenia może być każda osoba, trudniąca się przemysłem lub handlem. Przy założeniu stowarzyszenia, kiedy sfery, dla których ono było przeznaczone, nie pojmowały należycie jego zadania, mniej baczono w przyjmowaniu na sposób zarobkowania i przypuszczano do uczestnictwa osoby, nie należące do stanu kupieckiego lub przemysłowego. W ostatnich jednak latach zarząd starał się zadość uczynić przepisom ustawy, chociaż czynił to niechętnie, kredyt bowiem Kasy przemysłowców okazał się zbawiennym i dla innych warstw społecznych, jak np. urzędników, których oswobadzał z rujnujących więzów lichwy. W liczbie członków w ostatnim roku tj. 1879. spostrzegamy nietylko wstrzymanie się we wzroście, ale nawet zmniejszenie się liczby uczestników. Sprawozdanie p. Kirszrota wyjaśnia to następującym szczegółem:

„Od początku prawie istnienia Kasy przemysłowców żywy w niej udział przyjmują rzemieślnicy zakładów fabrycznych Lilpop, Rau i Loewenstein. Dawniej każdy z nich przystępował do stowarzyszenia w charakterze członka osobno, w ostatnich zaś czasach składają oni fundusze swoje na ręce zarządu fabryki, który zbiorowo wnosi je do Kasy przemysłowców. W ten sposób oprócz 115 rzemieślników wspomnianej fabryki, figurujących jako uczestnicy Kasy i posiadających razem własnego wkładu 5.226 rub., nie licząc udziałów 50 rublowych, reszta rzemieślników zakładów powyższych złożyła ogólną sumę 30.604 rubli i wszyscy ci, co partycypują w tym funduszu, uważani są za jedną osobę. Tak samo uczestnicy fabryki stali na Pradze téjże firmy, złożyli zbiorowo sumę 2.450 rubli i również figurują jako jeden uczestnik. W ten sposób cyfra 5.411 nie przedstawia dokładnej liczby uczestników Kasy, gdyż nie są nią objęci właściciele funduszu 32.754 rub., którzy figurują w kontrolach Kasy jako dwaj tylko uczestnicy“. Objaśnienie to jest dla nas niejasnym, — wobec przepisów ustawy téjże Kasy przemysłowców, która wyraźnie zabrania przyjmować od członka więcej nad jeden udział (o czém niżej obszerniej), a udział nie może być wyższy nad 50 rubli. — Albo więc uczyniono dla rzemieślników fabryk powyższych w tym względzie wyjątek, albo kwota powyższa nie została wliczoną w ogólną sumę udziałów, co by można nawet przypuszczać wobec tego, że i suma ogólna udziałów również spadła, — albo kwotę tę złożono jako oszczędność, co rzeczywiście być musi, wobec dalszego twierdzenia p. K., że fundusze złożone przez rzemieślników

nie wpływają na ogólną sumę udziałów, gdyż są wnoszone jako wkłady procentowe. W takim razie zupełnie mylnie jest obliczenie dalsze w sprawozdaniu co do rzeczywistej liczby członków. Według p. K. kwota 32.754 rubli przedstawiłaby 345 członków.

ad b). Fundusz zakładowy instytucji stanowią udziały uczestników, wynoszące 50 rubli. Z początku przyjmowano kilka udziałów od jednego uczestnika, kierując się tą zasadą, iż korzystniej jest dla instytucji posiadać więcej własnego kapitału; później jednak przeważało zdanie twórcy kas zaliczkowych, Szulzego-Delitzsch, który, jak wiadomo, przeciwny jest przyjmowaniu od jednego uczestnika kilku udziałów, z przyczyną nadto dobrze znanych naszym czytelnikom. — Od roku 1874. Kasa przemysłowców nie przyjmuje więcej nad jeden udział. W pierwszych latach znajdowali się uczestnicy, którzy złożywszy kilka rubli, nie uzupełniali reszty i przez szereg lat figurowali na liście członków (vide: galicyjskie towarzystwa!). Była to jedna więcej przyczyna znacznego w pierwszych latach wzrostu liczby członków. Później wszakże zarząd Kasy zaczął przestrzegać, aby udziały uczestników były uzupełniane i używał do tego środków następujących: odmawiał udzielania pożyczek uczestnikom, nie mającym pełnych udziałów, nie przyjmował od takich uczestników kapitału na lokacyą i nie wypłacał dywidendy, a tylko dopisywał (co powinien był z samego początku robić). Tym sposobem taki osiągnięto skutek, że przy końcu 1879. roku członków mających pełne udziały było 5.363, z cząstkowym zaś tylko 48.

Tak samo jak w naszych towarzystwach, udziały członków Kasy przemysłowców stanowią osobistą ich własność i mogą być przez nich wycofane przez wystąpienie z stowarzyszenia.

ad c). Własny fundusz uczestników i instytucji nie wystarczyłby na zaspokojenie potrzeb kredytu, dlatego téż Kasa Przemysłowców dla uzupełnienia swego kapitału obrotowego, musi zaciągać pożyczki u osób obcych. Za zobowiązania, zaciągnięte przez instytucyą, odpowiadają wszyscy uczestnicy stosownie do Ustawy, wspólnym poręczeniem.

Odpowiedzialność ta była jednym z głównych powodów, odstręczających z początku zamożniejszych ludzi od przyjęcia udziału w instytucji. Obawa ta jednak znikła, gdy na czele instytucji stanęli ludzie wysokiego pod względem majątkowym odpowiedzialności. Fakt, że ci, co mają tak dużo do stracenia, nie ulegli skutków solidarniej odpowiedzialności, dodał odwagi ludziom mniej zamożnym. Na wypadek niepomyślnego rozwoju instytucji, na wypadek bankructwa, wierzyciele instytucji nie poszukiwaliby swoich należności na biédnym rzemieślniku, ale korzystając z zasady soli-

darności, rzuciliby się na tych uczestników, których kasa wystarczałaby na pokrycie pasywów instytucji.

Znaczenie *wspólnego poręczenia* w prawie, obowiązującym Kasę Przemysłowców, jest sporne; nie wiadomo mianowicie, czy ono pociąga za sobą wszystkie skutki solidarności, czy też z pewnym ograniczeniem.

Kwestya odpowiedzialności stowarzyszonych była głównym powodem, dla którego na pierwszym zaraz zebraniu reprezentantów wyznaczono delegacją do wypracowania projektu zmiany ustawy. Tymczasem reprezentanci postanowili, aby Kasa nie zaciągała zobowiązań pod skutkami solidarności i korzystała tylko z pożyczek, zaciąganych na wspólne poręczenie wszystkich uczestników, bez solidarności.

W wypracowanym przez delegację projekcie do zmian ustawy, przyjętym przez reprezentantów na zebraniu z dnia 28. maja 1876. r. zaproponowano, aby za zobowiązania instytucji odpowiadali wszyscy uczestnicy wspólnym poręczeniem, w stosunku wniesionych przez nich do Kasy udziałów. Niedobory powstałe z niemożności zrealizowania od niektórych członków przypadającej na nich części niepokrytych zobowiązań instytucji, winni uzupełnić pozostali uczestnicy, również *pro rata parte*.

Jeżeli nie spieszo się z początku w braniu udziału w instytucji, to tém mniejsze musiało być zaufanie do udzielania jej kredytu. I mogła się też była instytucya znaleźć w krytycznym położeniu, gdyby jej nie była przyszła w pomoc ofiarność niektórych założycieli i członków Zarządu w formie zaliczek bezprocentowych.

Z kredytów tych Kasa korzystała tylko w początkach, wkrótce bowiem zjednała sobie zaufanie sfer, dla których była przeznaczoną i klasy niezamożne zaczęły nie tylko korzystać z kredytu instytucji, ale i powierzać jej swoje *oszczędności*. Własne wkłady uczestników, złożone w Kasie na procent, doszły niebawem do takiej wysokości, że kredyt banków stał się zbyt cennym. Już w 1873. r. Kasa przemysłowców nie zaciągała żadnej pożyczki bankowej, a w razie potrzeby, posiłkowała się tylko kredytem Banku Polskiego, otwartym na zastaw papierów publicznych. W 1878. r. Kasa reeskontowała nieznaczną część swego portfela w Banku Polskim.

W kilka lat po założeniu instytucji wkłady powierzone przez uczestników Kasie przemysłowców, nie tylko wystarczyły na zaspokojenie wszystkich potrzeb kredytu, ale doszły do takich rozmiarów, że przewyższyły możność ich lokowania. Miało to miejsce głównie w 1877. roku, kiedy na skutek wojny kapitały były nieczynne, i bodaj dla umiarkowanego oprocentowania obracano je na zakup papierów publicznych lub umieszczano po instytucjach kredytowych. Nadmierny napływ kapitałów zmusił wówczas Zarząd Kasy do ograniczenia wysokości przyjmowanych naraz wkładów. Był

czas — i trwało to nawet przez kilka miesięcy — że nie przyjmowano większych sum, szukających w Kasie oprocentowania; przyjmowano jedynie drobniejsze wkłady od ludzi niezamożnych, żeby nie stawiać zapyory chlubnej ich oszczędności.

Obok tego obniżono i stopę procentową od przyjmowanych wkładów.

Przy zawiązaniu Kasy, Zarząd nie przyjmował innych wkładów, jak za 3 miesięcznym wypowiedzeniem, płacąc od nich procent w stosunku 6%, rocznie. Kierował on się tutaj zasadą, że, ponieważ Kasa udziela pożyczki na termin 3 miesięczny, przeto sama z krótszego terminu korzystać nie może. Pomimo zobowiązania płacenia jedynie po trzymiesięcznym wypowiedzeniu, Kasa obfitując jednak zawsze w kapitały, wypłacała je za potrąceniem prowizji na każde żądanie. Było to złém o tyle, że składający fundusze w kasie, pomimo złożenia ich na termin najmniej trzymiesięczny, uważali, że na zasadzie ustalonego zwyczaju, mają prawo wycofać swe wkłady na każde żądanie, co mogłoby w daną chwilę wprawić Kasę w kłopot, pomimo, iż ją zasłania trzymiesięczny termin wypowiedzenia.

Żeby więc położyć tamę temu zwyczajowi, jak również zmniejszyć napływ kapitałów, Kasa przemysłowców obznajomiwszy się kilkoletniem doświadczeniem z ruchem kapitałów, obniżyła stopę procentową od przyjmowanych wkładów i ustanowiła kilka terminów wypowiedzenia stosownie do wysokości opłaconych przez siebie odsetek.

Wysokość długów, jakie Kasa przemysłowców może zaciągnąć, ogranicza jej ustawa. Zobowiązania te nie mogą przewyższać 5 razy wziętego własnego kapitału Kasy; Zarząd pod tym względem krępuje jeszcze zgromadzenie Reprezentantów, które może ograniczyć i tę nawet normę. Na wniosek też Zarządu Kasy, który dotykając się z bliska interesów instytucji zna dokładnie potrzeby jej klientów, Zgromadzenie Reprezentantów upoważniło Zarząd do zaciągania zobowiązań w pierwszych latach, w sumie wyrównywającej 3 razy wziętemu kapitałowi stowarzyszenia, następnie 4 razy, a w końcu 5. Zarząd jednak nie korzysta nigdy w całej rozciągłości z danej mu upoważnienia. W zeszłym roku kapitały obce nie przekroczyły sumy 3 razy wziętego własnego kapitału instytucji. (C. d. n.)

Ustawa podatkowa dla stowarzyszeń w Izbie panów.

Komisya finansowa Izby panów (ref. br. Wehli) przedłożyła dnia 20. b. m. sprawozdanie swoje w sprawie uchwalonej w Izbie poselskiej ustawy podatkowej. Sprawozdanie podnosi doniosłość idei stowarzyszeń, jako ochrony przeciw szerzącym się socjalistycznym teoryom. Opodatkowanie takowych, wprost przeciwne duchowi stowarzyszeń i żadnemu syste-

Rachunki stowarzyszeń zaliczkowych

St a n b i e r n y

Table with columns: Tow. zaliczkowe w, Udziały, Fundusz rezerwowy, Wkładki oszczędności, Pożyczki zaciągnięte. Rows list various societies like Białej, Bialsko-Bielsku, Birczy, etc.

za miesiąc Kwiecień 1880.

St a n c z y n n y

Table with columns: Odsetki, Reszta pozycji stanu biernego, Pożyczki udzielone, Koszta założ. ruchomości i adm., Reszta pozycji stanu czynnego, Gotówka. Rows list various societies like Białej, Bialsko-Bielsku, Birczy, etc.

mowi nie podlegające — zagraża ich żywotności. Kilkakrotnie usiłowane reformy napotykały na trudności nieprzezwyciężone. Przedłożony w bieżącym roku projekt nie obejmuje ogółu stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych, ogranicza się tylko do kas zaliczkowych i towarzystw kredytowych, i wlicza do téj kategorii także kasy zaliczkowe, powstałe z funduszków karnych, tudzież galicyjskie kasy zaliczkowe gminne.

Te dwa ostatnie rodzaje, jako pozbawione zasad asocjacji, pomocy własnej i solidarnej poręki, nie mają właściwie ze stowarzyszeniami zarobkowymi i gospodarzami nic wspólnego; z uwagi wszakże na niezaprzeczenie dobroczynne tychże tendencje i pokrewne cele — nie sprzeciwia się Izba panów i komisya finansowa podporządkowaniu ich ustawie podatkowej.

Ograniczenie korzyści, z ustawy niniejszej dla stowarzyszeń kredytowych wpływających — doznało w Izbie poselskiej silnego oporu, a znaczna bardzo liczba posłów domagała się umieszczenia „w §. 1. wszystkich na mocy ustawy z 9. kwietnia 1873. zawiązanych zarejestrowanych tudzież innych na zasadzie pomocy własnej opartych niezarejestrowanych samoistnych stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych, które na mocy statutów obrót interesów tylko do członków ograniczają, chociażby nawet u nieczłonków pożyczki zaciągały.“

Zapatrywanie to mniejszości Izby poselskiej, które też Izba odrzuciła — podziela komisya finansowa Izby panów i wnosi rozszerzenie w tym duchu §. 1. ustawy.

Motywa postanowienia tego zamykają się w tém, że komisya nie może zrozumieć powodów, dla którychby korzyści ustawy niniejszej na wszystkie stowarzyszenia rozciągnąć nie można.

Gdyby nawet zgodzono się z zapatrywaniem rządu, że stowarzyszenia zaliczkowe i kredytowe, rozciągające swoją działalność na szersze koła, miały być najliczniejsze i w pierwszym rzędzie powołane do wspierania i podnoszenia produkcji i przemysłu przez dostarczanie taniego kapitału, to zdaniem komisji nie należy pomijać stowarzyszeń równie doniosłości i nie mniejszego dla ogółu pożytku, jakoto spożywczych, surowcowych, budowniczych itp.

Nie mniejszą sprzeeczność z uchwałami Izby poselskiej wywołało pytanie: czy stowarzyszenia w ogóle podatkowi zarobkowemu podlegać winny. Rząd, a z nim większość Izby poselskiej przyznał pewne ulgi dla stowarzyszeń, mających zysk czysty niż 300 zł. i inne ułatwienia, których skuteczność wszakże tylko od interpretacji ustawy zawisła.

Komisya i w tym kierunku nie może podzielać zapatrywań mniejszości Izby deputowanych; nie może bowiem podzielać obaw rządu, że przez uwolnienie od podatku zarobkowego, zasady ustawodawstwa podatkowego wstrząśnięte zostaną. Komisya bowiem, pominawszy okoliczność, że względy polityczne i gospodarze po nad finansowe stają,

podnosi, że uwalnianie od podatku nie jest precedensem, obcym naszemu ustawodawstwu podatkowemu, podnosi wreszcie, że wielkich celów drobnymi środkami osiągnąć nie można.

Komisya finansowa uchwaliła zatem, przyłączyć się do zapatrywania, że: „§. 2. przedłożenia rządowego zupełnie usunąć należy, a powołane w §. 1. stowarzyszenia gospodarcze i kasy zaliczkowe wolnemi od podatku zarobkowego uznać należy.“

Równocześnie uchwaliła komisya finansowa, odnośnie do przedłożenia, dotyczącego pewnych ulg co do należności stęplowych i poboru bezpośrednich należności, wpływających z ustawy z 21. maja 1873., przyznanych powyższem przedłożeniem tylko kasom zaliczkowym i towarzystwom kredytowym — rozciągnąć ulgi przyznane na wszystkie stowarzyszenia zarobkowe i gospodarcze.

Sprawozdanie powyższe komisji finansowej Izby Panów weszło na porządek dzienny 22 posiedzenia tejże Izby dnia 20. b. m.

W szczegółowej dyskusji zabrał głos imieniem rządu radca sekc. Huber. Mówił bardzo wiele i bardzo pięknie o towarzystwach zaliczkowych i pożyczkowych, o ich pożyteczności, dobroczynnym wpływie na rolnictwo i rękodziela, o wzrastającej ich potędze, co właśnie miało skłonić rząd do ograniczenia ustawy w mowie będącej tylko do téj kategorii stowarzyszeń — podczas gdy inne gospodarze towarzystwa mają szczupły tylko zakres działania i czynią konkurencją innym (!) tego rodzaju stowarzyszeniom.

Nie odmówił jednak nadziei, że przy ogólnej reformie podatkowej można będzie i dla nich pewne ulgi poczynić.

Hr. Leon Thun podnosi również wysoko pożyteczność towarzystw zaliczkowych, zaznacza wszakże, że szerszy tychże zakres działania nie uważa za dostateczny powód do odmawiania innym, na pomocy własnej i wzajemnej odpowiedzialności opartym stowarzyszeniom możliwych ulg w opodatkowaniu. „Skoro prawdą jest“ — powiada mowca — „że zakres działania ostatnich jest mniejszy, to widzę w tém jeden powód więcej do wyteżenia usiłowań, aby ten zakres rozszerzyć.“ Mowca odwołuje się na odnośny punkt mowy tronowej, a nie zadawalnia go zapewnienie ministra, że ustawa ta jest prowizoryczną i że reforma podatkowa otwiera korzystniejsze dla stowarzyszeń widoki. Jeżeli bowiem okazała się potrzeba poczynienia ulg dla towarzystw pożyczkowych, to potrzeba ta jest i dla innych nie mniej naglącą.

Stowarzyszenia, na wielkiej idei asocjacji oparte, do własnych członków ograniczające się, czynią właściwie zjednoczonemi siłami, co każdej jednostce z osobna czynić wolno, podatkowi zarobkowemu zatem podlegać nie powinny.

Sprawozdawca br. Wehli. W ustawie o stowarzyszeniach zarobkowych i gospodarczych wymienione są **wszystkie** stowarzyszenia; dla czegoż więc korzyści

ustawy ograniczone być mają **tylko** do stowarzyszeń zaliczkowych? Zaprzeczyć nie można, że dla niektórych kół spożywcze i produkcyjne towarzystwa mają to samo znaczenie, co dla innych zaliczkowe. Że pierwsze nie rozwinięte, nie powód w tém tamować ich rozwoju. Obstaje przy wniosku tém bardziej, że ubytek dla skarbu, jaki przez uwolnienie od podatku zarobkowego nastąpi, wyniesie zaledwie 38.000 zł. i że Izba posłów sama uznała krzywdę wyrządzoną stowarzyszeniom produkcyjnym, przyjmując do ustawy wiadomą rezolucyą.

Izba przyjmuje §§. 1., 2. i 3. według projektu komisji. — Przy § 4. zabrał głos hr. Leon Thun, zaznaczając, że uwolnienie wszystkich towarzystw wywoła zasadniczą z rządem różnicę, wnosi zatem następujące brzmienie §. 4.:

„Powołane w §. 1. stowarzyszenia zarobkowe i gospodarcze tudzież kasy zaliczkowe podlegają podatkowi zarobkowemu, jeżeli w myśl wymogów §. 3. podatkowi dochodowemu podlegają, a mianowicie przepisać im należy połowę tego podatku zarobkowego, jakiemu opodatkowaniu w trzeciej klasie podpadają. Przytém uwzględnić należy położenie przedsiębiorstwa o tyle, ażeby absolutnie wyższej kategorii nie podlegało, a w miastach stołecznych wedle normy dla miast o 4.000 ludności przyjętej opodatkowane były.“ (Poparte).

Komisarz rządowy Huber wybiera z dwojga złego wniosek hr. Thuna, twierdząc, że rząd wniosku komisijnego przyjąć nie może, albowiem chodzi tu o majątek stowarzyszeń i kas zaliczkowych, wynoszący blisko 120 milionów zł., od których one opłacają 5%, tytułem odsetek a nadto dywidendę, jakkolwiek nieznaczną*). Ze względów zasadniczych nie ulega dla komisarza wątpliwości, że kasy zaliczkowe podatek zarobkowy opłacać powinny — przeciw uwolnieniu zaś przemawiają względy utylitarne. Rząd nadto uwalnia kasy zaliczkowe, operujące tylko własnym kapitałem, od tegoż podatku, dla innych czyni znaczne ulgi tak, że się nawet same stowarzyszenia uwolnienia od tego podatku nie domagają. Jeżeli jednak kasy te dziś żalą się na trudności przy sprawdzaniu dochodu tychże przez władze skarbowe, o ile większe byłyby skargi w przyszłości, gdyby dochodzone, czy w wydatkach (odsetkach biernych) nie mieszcza się odsetki od udziałów.

Sprawozdawca hr. Wehli podnosi, że początkowo okazywał się rząd skłonny do podzielenia zapatrywań komisji finansowej co do objęcia niniejszą ustawą wszystkich stowarzyszeń, i że dopiero później objawiono wręcz przeciwne zapatrywanie, że komisya wniosek hr. Thuna odrzuciła, że zatem w obec jasno objawionych i niezmiennych zapatrywań komisji, odesłanie jej na-

powrót wniosku hr. Thuna byłoby bezskuteczne. To, co komisarz rządowy o kasach zaliczkowych powiedział, nie odnosi się do wszystkich stowarzyszeń; co do wysokich zysków zaś u kas zaliczkowych, o jakich komisarz rządowy mówił, takowe chyba w wyobraźni jego istnieją, gdyż udowodnić tego nie może, tém bardziej, że stowarzyszenia wszystkie nie zyski, ale podniesienie ekonomicznego stanu członków mają na oku.

Izba odrzuca wniosek Thuna a przyjmuje §. 4. według wniosku komisji — poczem całą ustawę w 2. i 3. czytaniu.

Następnie przyjmuje Izba bez rozpraw ustawę o należytościach stepłowych i bezpośrednich dla stowarzyszeń zarobkowych i gospodarczych.

Historya ustawy téj jest już z tego względu wielce zajmującą, że daje wymowny obraz stosunków parlamentarnych w Austrii. Wręcz przeciwne żywioły, z jakich się większości obu Izb Rady państwa składają, wybrały komisye, z których jedna w większości swęj prawicę, a druga lewicę reprezentuje. Obie te komisye zgodziły się w zapatrywaniach swych na korzyść stowarzyszeń prawie jednomyślnie, a nawet, co i wiedeńskie dzienniki stwierdzają, komisya Izby deputowanych z najskrajniejszych w tym kierunku żywiołów się składała. Jednakowoż opór rządu i, jak słusznie przypuszczać należy, przyobiecane przez tenże ustępstwa — skłoniły prawicę Izby posłów do odrzucenia komisijnego projektu. Natychmiast po uchwaleniu dwóch pierwszych §ów — zmuszonym się widział dep. Mauthner złożyć referat komisji, który drowi Meznikowi oddano.

W Izbie deputowanych zwyciężył więc rząd. Oto jedna niespodzianka! Drugą zaś, którą tu z radością podnosimy, sprawiła nam Izba panów. Żywioły na wskrós konserwatywne (przynajmniej w znacznej większości), broniące na każdym kroku interesów państwa, okazały się bez porównania liberalniejszymi, aniżeli wybrańcy ludów, deputowani, przyjmując podjęte na nowo przez swoją komisya, a w Izbie poselskiej odrzucone projekty.

Nie łudzimy się wszakże nadzieją, aby ustawa w Izbie panów przyjęta, wejść mogła w życie, albowiem podzielaemy obawy innych dzienników, że rząd nie zechce jęj Izbie poselskiej na nowo przedłożyć, bez czego sankcyi cesarskiej nie uzyska. (U.)

Ruch stowarzyszeń.

Z Towarzystwa zaliczkowego rolnego w Przemysłu.

Według nowego statutu austro-węgierskiego Banku wolno temuż ustanawiać po za obrębem filii stacye podawcze (Nebenstelle). Dotąd utworzono dopiero jedną taką stacyą w Saaz w Czechach, i oddano obowiązki stąd wynikające tamtejszemu Towarzystwu kredytowemu. W takim wypadku żąda Bank odpowiedniej kaucyi od stowa-

*) Nie wiadomo nam, skąd p. Komisarz rządowy wnioskuje, że stowarzyszenia opłacają oprócz dywidendy stały procent od udziałów? Rzecz ta się nie praktykuje i jest przeciwną z naczeniem udziału. (Prz. R. „Zw.“).

rzyszenia, które obowiązują się odbierać podawane do Banku weksle, przesłać je do eskontu, gotówkę wypłacać stonom — w terminie zapadłości inkassować weksle i gotówkę napowrót do filii odsłać. Obok stowarzyszenia, lecz pod jego kierownictwem ustanawia bank kolegium cenzorów, którzy uskuteczniają prowizoroczną cenzurę (Vor-censur); kolegium zaś cenzorów w siedzibie filii ostatecznie cenzuruje nadesłane weksle i uchwała eskontowanie ich, lub odrzucenie. Za czynność tę pobierać powinno stowarzyszenie pewne wynagrodzenie, oczywiście od stron podających, np. $\frac{1}{8}\%$ prowizji od kwoty podanych do eskontu weksli. Dział ten winien być całkiem osobno prowadzony, a do rachunku Towarzystwa wchodzić tylko powinna półroczna lub roczna suma dochodu czystego z tego interesu.

Interes ten nie przedstawia żadnego ryzyka, i choć nie jest na członków stowarzyszenia obliczony (dla tego doradzamy interes ten osobno ksiązkować i prowadzić) — wszelako leży w zakresie działania naszych czynności, a powierzenie naszym stowarzyszeniom funkcji stacyi podawczych uważamy za korzystne i świadczące o zaufaniu do nas tak poważnej instytucji, jak austro-węgierski Bank. Stąd też z przyjemnością dowiadujemy się, że lwowska filia austro-węgierskiego Banku zamyśla utworzyć stacyę podawczą w Przemysłu i zarząd jęj powierzyć tamtejszemu Towarzystwu zaliczkowemu rolnemu.

Nowe stowarzyszenia. W Stanisławowie rozpoczęła dnia 18. bm. czynności Bank dla handlu i przemysłu, stow. zar. z ogr. poręką. — W Tarnowie powstało „Towarzystwo kredytowe dla handlu i przemysłu, stow. zar. z ogr. poręką — wszelako dotąd jeszcze czynności swoich nie rozpoczęło. — W Skolem zreformował p. Wicherek, sekretarz Patronatu, tamtejsze Towarzystwo zaliczkowe „Mrówka“, stow. zar. z nieogr. poręką i jest nadzieja, że Towarzystwo to teraz pomyślnie rozwijać się będzie.

Bank zaliczkowy w Stanisławowie, doprowadzony do rozpaczy nakazami i egzekucjami podatkowymi, ogłosił drukiem swoje rekursy w sprawie podatkowej, w których wykazuje, jak postanowienia patentu o podatku dochodowym błędnie i niejednostajnie przez władze skarbowe bywają tłumaczone, a zawsze na niekorzyść stowarzyszeń. Rekursy te otrzymali wszyscy interesowani i warto je przechować, jako dowód, w jaki sposób władze skarbowe w Austrii postępują z instytucjami, których użyteczność sam rząd uznaje.

Bilanse stowarzyszeń zarobkowych za rok 1879.

Brzeżany. Miejskie Towarzystwo zaliczkowe, stow. zarejestr. z nieogr. poręką. Rachunek strat i zysków. Straty. Wypłacony 2% na administracyę 600.—; poniesione wydatki sądowe 265·71; wydano za druki 18·82; wypłacone

odsetki od wkładek postronnych 290·94; zapłacony podatek, czynsz za lokal, opał, usługę i inne wydatki kancelaryjne 409·52; przepisane koszta sądowe i 8% zwłoki 30·12; potrącenie odsetek przeniesionych z r. 1878. 1988·94; naprzód pobrany 4% od kapitału przypadającego do opłaty w r. 1880. 282·82; należny procent za r. 1879. od wkładek postronnych 376·75; 6% od funduszu żelaznego 150·85; 6% od funduszu rezerwow. 12·59; 10% zużycia inwentarza 28 27; saldo zysku 558·54. Razem 5013·87. Zyski. Pobrany 4% od pożyczek na skrypta 536·24; 8% zwłoki od zaległego kapitału 1348·61; pobrany 2% na administracyę 307·27; 8% od pożyczek wekslowych 72·17; wstępne 30.—; pobrane wydatki sądowe 221·98; za upomnienia 44·90; pobrano za druki 14·83; przepisane koszta sądowe i 8% zwłoki —10; należności w zaległych procentach 2252·33; pobrany eskont 19·43; nadwyżka kosztów sądowych za ubiegłe lata 166·01. Razem 5013·87. Bilans. Stan czynny. Gotówka w kasie d. 31. grudnia 1879. 107·63; pożyczki udzielone na skrypta 24.666·99; należny 4% od pożyczek na skrypta 986·08; należny 8% zwłoki od zaległości 1231·37; zaliczki sądowe 215·25; wartość druków 65·72; wartość inwentarza po strąceniu 10% zużycia 254·44; należność asekuracyjna 8·55; nabyta pretensya int. na real. dłużnika 205.—; należne 8% od pożyczek wekslowych 9.—; należne procenta od nabytej pretensyi 25·88; pożyczki wekslowe 300.—. Razem 28.075·91. Stan bierny. 4% od poz. na skrypta 282·82; udziały członków (własny zasób) 13.049 42; wkładki postronne na 6% 10.172 39; wkładki postronne na 5% 574 50; odsetki od wkładek należne za r. 1879. 376·75; fundusz żelazny 2529·58; fundusz rezerwowy 368·47; 6% od funduszu żelaznego 150·85; 6% od fund. rezerwowego 12·59; saldo zysku 558·54. Razem 28.075·91. Liczba członków 376. Ogólny obrót kasowy 65.903·68.

OGŁOSZENIE.

Na VI. Rocznik stowarzyszenia otrzymaliśmy następujące dalsze zamówienia: Towarzystwo kredytowe w Krakowie na 1 egz., Towarzystwo zaliczkowe „Mrówka“ w Skolem na 1 egz.; Towarzystwo zal. urzęd. kolei Karola Ludwika we Lwowie na 1 egz.; Bialsko-Bilskie Tow. oszczęd. i zal. na 5 egz.; Tow. zal. w Złoczowie na 5 egz.; Tow. zal. i oszcz. w Oświęcimie na 2 egz.; kasa zal. w Szczercau na 1 egz.; Tow. zal. w Żółtkwi na 3 egz.; Bank dla handlu i przem. w Stanisławowie na 5 egz.; Tow. zal. w Lubaczowie na 5 egz.; razem 29. — Ogółem z wykazanymi w numerze 9. zamówiono dotąd 265 egz. Rocznika za 1879.

Wykazów do VI. Rocznika nie nadesłały dotąd następujące po koniec r. 1879 istniejące Towarzystwa: 1. Bialsko-Bilskie Stow. poz. i oszczęd.; 2. Busk, Tow. zal.; 3. Drohobycz, Tow. zal.; 4. Gródek, kasa zal.; 5. Grybów, Tow. zal.; 6. Jasło, Tow. zal.; 7. Kęty, Tow. zal.; 8. Kolomyja, Tow. zal.; 9. Lisko, Tow. zal.; 10. Liszki, Związ. zal.; 11. Nowy Targ, Tow. zal.; 12. Radomyśl, stow. oszcz. i poz.; 13. Sanok, Tow. zal.; 14. Sanok, Tow. zal. urzęd.; 15. Śniatyn, Tow. zal.; 16. Skalał, Tow. zal. „Praca“; 17. Skole, Tow. zal. „Mrówka“; 18. Tow. przem. we Lwowie. — Upraszamy tedy uprzejmie powyższe Towarzystwa o nadesłanie nam wykazów, abyśmy mogli wcześniej przygotować materiały do VI. Rocznika.